

EL

ECONOMIA ■

L'eufòria de les criptomonedes ha donat pas a la ressaca

LLENGUA ■

Les llistes de Spotify del Consorci per a la Normalització Lingüística

MAGAZÍN Núm. 225

Divendres, 20 de maig de 2022

**RAÜL
ROMEVA**

"El sistema penitenciari té un doble biaix de classe: el de qui acaba a la presó i el de qui l'hi envia"

ENTREVISTA

RAÜL ROMEVA

“La majoria de persones que hi ha a la presó hi són per febleses, fragilitats i injustícies socials”

L'exconseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència Raül Romeva ha publicat 'A l'altra banda del mur. Repensar les presons per millorar la societat' (Ara Llibres, 2022). Després d'haver passat gairebé quatre anys a la presó per la seva participació en l'organització del referèndum de l'1 d'Octubre, reflexiona sobre el sistema penitenciari espanyol i el compara amb models més oberts com l'escandinau.

**Text: Natàlia Peix
Fotografia: Albert Llimós**

El dia de la revetlla de Sant Joan de l'any passat es feien efectius els indults als nou condemnats a presó en el judici del procés. Deixava enrere gairebé quatre anys durant els quals va passar per Estremera, Soto del Real i Lledoners.

Un matís, perquè a vegades la gent es confon. Aquests indults són parcials i reversibles. Els indults van permetre que alguns de nosaltres sortíssim de la presó, però tenim una inhabilitació. En el meu cas, per exemple, tenia una condemna de 12 anys i la inhabilitació és fins al 2030. És una inhabilitació absoluta, no puc ni ser professor d'universitat. La gent creu que com que no ets a la presó ja tens una situació de normalitat, i no és el cas. I no oblidem tampoc que hi ha molta altra gent que està pendent de judici. O sigui, que aquests indults no resolen res des del punt de vista del conflicte.

Viuen amb la sensació que hi poden tornar, a la presó?

Constantment. Jo tinc una causa pendent en la qual em demanen entre dos i quatre anys més de presó per la meua feina a Exteriors. Per tant, és evident que hi podem tornar. Això no s'ha acabat, tenim un conflicte i això requereix acció política.

Al llibre afirma que només algú que ha estat sotmès al règim penitenciari pot saber exactament què és.

Sí. Jo que no era independentista fa uns anys, me'n vaig fer sobretot per la meua vocació republicana i això té a veure amb el que explico al llibre i que he comprovat amb el meu pas per la presó com a intern. En qualitat de diputat, sobretot com a diputat europeu, havia visitat diverses presons

i creia que coneixia què era el món penitenciari per haver entrat i parlat amb diverses persones en aquests centres. Vaig necessitar només 24 hores, el camí entre l'Audiència Nacional i les primeres hores tancat a la presó d'Estremera, per comprovar que estava absolutament equivocat. No tenia una idea equivocada de què era el sistema penitenciari, sinó que en tenia una idea absolutament parcial, només en coneixia la punta de l'iceberg. Fins que no ho vius, no ets conscient de la duresa. I en el llibre el que faig és una reflexió, i fins a cert punt també una autocrítica, que si realment volem una societat justa, ètica i responsable, que vol dir republicana, el que cal és repensar totes les institucions. Entre elles, la penitenciària.

Per què ens incomoda parlar de les presons?

Perquè és un mirall que ens retorna una imatge desagradable. Ens diu que aquesta societat en la qual vivim és una societat injusta, que hi passen coses que no ens agradaria que passessin i que la gent que hi ha dins és dolenta, per tant, ja està bé que s'hi podreixin. És la mirada que tenen alguns, però ens ho hem de mirar diferent. La immensa majoria, diria jo, de les persones que hi ha a presó hi són com a resultat d'unes febleses, d'unes fragilitats, d'unes injustícies socials, que han acabat comportant que els passin unes determinades coses que, òbviament, comporten una pena de presó. I això no és només responsabilitat de la persona que està complint la pena, sinó del conjunt de la societat. Per tant, que ens reconeguem com una societat imperfecta, que hem de millorar moltes coses, perquè és el que les presons ens indiquen que hem de fer, ens incomoda. Preferiríem viure d'esquena a això. No veure-ho, no mirar-ho. Però passa, i una societat republicana ha d'afrontar totes les seves contradiccions, també el que com-

“El cas Pegasus d'espionatge als polítics independentistes legitima i justifica la petició republicana del dret a l'autodeterminació”

porten les presons.

Però les persones que han comès un delictes han de complir un càstig?

Una cosa no treu l'altra. Si tu has comès un delictes que comporta una compensació, es poden fer moltes coses i no necessàriament ha d'haver-hi una privació de llibertat. És més, moltes vegades castigar determinades conductes amb una privació total de llibertat acaba sent contraproductiu, perquè el canvi que voldries provocar en aquella persona no només no es produeix, sinó que té l'efecte contrari. Una cosa és la impunitat i l'altra que es demani que les presons siguin més obertes, s'integrin més a la comunitat i estiguin dissenyades des d'un vessant més tractamental. Pensem que a les presons catalanes hi ha actualment tancades 8.000 persones, la immensa majoria, des del meu punt de vista i pel que he pogut veure jo des de dins, no té cap sentit que hagin d'estar complint pena de presó en règim de segon grau. És a dir, sense poder sortir. Hi ha mil maneres millors que aquelles persones puguin compensar el mal que han causat, en el cas que això sigui possible, i que la societat en pugui sortir beneficiada. Al final no es tracta només que es compensi un determinat mal, sinó com fem que les presons siguin institucions prou útils perquè aquestes persones que hi passen, quan en surtin tinguin millors eines, recursos i entorns que els impedeixin tornar.

Això són la reeducació i la reinserció?

Sí, i és el que diu la Constitució Espanyola que hauria de fer la presó, però la meua impressió després de veure com funciona el sistema penitenciari espanyol, és que no estan fent aquesta funció. No tenen ni les eines ni la capacitat per poder-ho fer. Però no és només un problema de la presó, és un problema de tot el sistema penitenciari, i això afecta també jutges, fiscals, mitjans de comunicació, legisladors...

Diu que aquest sistema deshumanitza...

Totalment, perquè a la presó es perden de vista les causes que han portat algú a dur a terme qualsevol fet. Es creu que passant el temps que sigui tancat a la presó, allò ja es resoldrà. I no és així, no es resoldrà fins que socialment es prenguin les mesures necessàries perquè aquells fets no es produeixin. Parlo de violències, de robatoris, estafes, agressions, tràfic de drogues, els principals motius pels quals s'entra a la presó... no és una decisió personal la que et porta a fer-ho, és el conjunt de la societat que d'una manera o altra crea les condicions perquè això passi. Si no entenem que les decisions personals són fruit de mancances col·lectives, no podrem afrontar el problema de fons. Hi ha qui encara té una idea retrògrada que les presons són contenidors de delinqüents i malfactors.

Proposa com a alternativa els centres penitenciaris oberts que funcionen als països nòrdics.

aris oberts que funcionen als països nòrdics.

És un tema pràctic. Si mirem els nivells de reincidència en els sistemes penitenciaris escandinaus veurem que és del 30%, això vol dir que només tres de cada deu persones que han passat per la presó hi torna. En canvi, els models anglosaxons, molt més punitius i encarats al càstig, la reincidència arriba al 70%, n'afecta set de cada deu. El model nòrdic és més obert, més vinculat a la implicació de la societat i la comunitat en aquest procés de transformació i canvi. Què volem com a societat? A mi la resposta em sembla òbvia, que quan algú entra a la presó que no hi torni un cop hagi complert la seva condemna. I això no vol dir impunitat.

Per què considera que el sistema penitenciari és classista?

Hi ha un doble biaix de classe. A dins de la presó, on hi ha sobrerepresentació amb relació al conjunt de la societat de persones amb pocs recursos, d'entorns desestructurats, amb problemes de salut mental, d'origen migrant, i que són gent que té menys eines o recursos per prendre les decisions correctes o bé per sortir-se'n en determinades situacions que es produeixen. I hi ha un altre biaix, en aquest cas per dalt, que són les persones que decideixen que aquestes persones vagin a presó. La fiscalia i la judicatura està formada per gent que viu en un altre planeta, en una bombolla, que desconeix totalment els entorns dels quals provenen les persones a les quals envien a presó i les conseqüències que això té per a aquestes persones i el seu entorn. Aquesta situació és molt greu en una societat republicana.

Canviant de tema, a l'ordre del dia hi ha el cas d'espionatge a polítics i activistes independentistes,

tes, i també a membres del govern espanyol. Quina resolució de la crisi esperen des d'ERC, després de la destitució de la directora del CNI, Paz Esteban, que han qualificat d'insuficient?

Han de reconèixer i assumir responsabilitats. La destitució de la directora del CNI és una mesura necessària, però insuficient. El que s'ha posat de manifest és que hi ha un estat que funciona amb unes lògiques i unes dinàmiques ja no adreçades sinó directament antidemocràtiques. Què ha passat? Que quan semblava que les víctimes d'aquest espionatge eren només els independentistes, hi ha hagut una mena d'acceptació tàcita per part de molts sectors, però en el moment que s'ha vist que aquest no era un problema dels independentistes sinó de la democràcia, és quan s'han començat a veure algunes reaccions. Per tant, esperem que tots aquells demòcrates que entenen que aquestes coses no poden passar en un estat dret, reaccionin de forma contundent i no només es depurin responsabilitats sinó que es facin totes les neteges en les clavegueres de l'Estat perquè això no es repeteixi. Tot això, en última instància, el que fa és legitimar i justificar la petició republicana del dret a l'autodeterminació.

La taula de diàleg penja d'un fil?

La taula de negociació, com ens agrada a nosaltres dir-li, és necessària sempre. Una altra cosa és que les circumstàncies la facin més o menys fàcil. El que és evident és que aquesta negociació s'ha de basar en un grau de confiança que en aquests moments està molt tocada. Són dificultats que ja ens esperàvem, perquè han existit en tots els conflictes que hi ha hagut al món. Més que si ha d'existir o no la negociació, el que ens hem de preguntar ara és quina resposta té l'Estat a la proposta feta del moviment democràtic català, no només de l'independentista, a favor de l'amnistia i l'autodeterminació. Com pensa gestionar i resoldre aquest conflicte polític, perquè és aquí on estem encallats. La negociació com a tal no només s'ha de defensar sinó que s'ha d'abanderar, com està fent Esquerra, encara que no sigui res fàcil ni immediat.

I en aquestes condicions, ERC ha de continuar sustentant la majoria que dona el govern al PSOE i a Unidas Podemos a Madrid?

El que Esquerra fa és apostar pel bé comú i per totes aquelles polítiques i acords que permetin aconseguir avenços positius per a la gent. Jo no em vaig fer independentista per un fet abstracte, me'n vaig fer perquè volia les eines, els recursos i les competències necessàries per posar-les al servei de la societat, d'una societat republicana, ètica, justa i transparent. I tot el que ens permeti avançar en aquesta direcció és bo i Esquerra hi ha de ser, com crec que hi haurien de ser tots els demòcrates.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Qatar

És un petit estat del golf Pèrsic que neda sobre petroli i especialment de gas natural. Això els ha proporcionat un lloc rellevant al món, malgrat una superfície que no arriba a ser ni tan sols la província de Lleida. Com que a més d'agradar-nos molt els diners el que ens agraden de veritat són els rics, ja fa anys que se li té un respecte i consideració a aquesta monarquia absoluta ancorada en allò medieval que resulta ben poc justificable i escassament galdós. Aquest territori era un protectorat britànic que va assolir la independència com a estat el 1971. A partir d'aleshores, ha estat un feu administrat com una propietat privada per la família Al Thani. Fins i tot els cops d'estat se'ls fan dins d'ella mateixa. En passar de practicar la pesca i el conreu d'ostres a explotar els jaciments energètics la riquesa va créixer tan ràpidament com l'espuma. Té una renda per càpita extraordinària, que triplica la d'Espanya i és de les primeres del món. Dir que la seva població és molt rica és només una aparença estadística. Sobre una població total de 2,8 milions de persones, els realment considerats ciutadans qatarians són només 250.000. El 90% dels que hi viuen són estrangers, la majoria immigrants que fan, de manera estricta, de servei dels adinerats. Els orientals que treballen a la construcció dels seus admirats gratacels en condicions d'esclavatge viuen als afores de les ciutats en habitatges i zones amagades de la mirada de la gent i que ben poc tenen de "zona residencial". Els que tenen més sort són ocupats en el servei domèstic, el comerç o en la seva immensa oferta hotelera.

El seu paper en la geopolítica inter-

nacional és, com a mínim, ambivalent. Aparentment aliat del món occidental, de qui utilitza la capacitat d'aparador, confrontat al golf Pèrsic amb Aràbia Saudita malgrat compartir la professió sunnita de l'islam, sempre ha tingut lligams dubtosos amb moviments fonamentalistes i alguns vincles amb el finançament de grups terroristes. Com la *Belle de jour* de Luis Buñuel, un paper de nit i un altre de dia. Però aquesta és la part oculta que casa poc amb l'exhibició de luxe i poder de Doha, i que se'ls perdona amb molta facilitat. Resulta

Resulta paradoxal que en una dictadura tan absoluta, amb un evident relegament de les dones, se les donin de ser els més 'liberals' de la zona

paradoxal que en una dictadura política i econòmica tan absoluta, amb un evident relegament de les dones, se les donin de ser els més *liberals* de la zona. Dominen fa anys les relacions públiques. Van crear una televisió que fa d'aparent pont entre el món àrab i occident com és Al Jazeera, però que en realitat serveix per blanquejar la part més sinistra de les monarquies del petroli. La seva capital és el màxim exponent de la pretensió i el mal gust. Una metròpoli que vol ser capital de negocis i alhora un atractiu turístic per a consumidors

de lluentons i de luxe. Una ciutat tota ella un *no-lloc* en l'adequat concepte que va encunyar l'antropòleg francès Marc Augé per definir els espais sense identitat de cap tipus.

Qatar, increïblement, serà la seu del Mundial de futbol d'enguany. Va obtenir la nominació fent servir la xequera i comprant voluntats. Com que partits de futbol a ple estiu sobre la sorra semblen impensables, doncs no passa res, es trasllada la competició a l'hivern. El món del futbol sempre tan adaptable. A la campanya prèvia hi van col·laborar convençuts alguns mites del Barça com Guardiola o Xavi, els quals no han tingut manies a l'hora de justificar el règim. Josep Guardiola, mentre criticava el 2017 les "limitacions" de la democràcia espanyola es desfeia en elogis del sistema polític dictatorial de l'estat del Golf. En l'apressada construcció dels estadis de tan magne esdeveniment han mort moltíssims treballadors perquè les condicions en què estan obligats a operar no són de les que s'ensenyen. El diari anglès *The Guardian* ha publicat que els morts en les obres serien prop de set mil. Danys col·laterals de la grandesa. També té el país una vitrina a Europa que és el Paris Saint Germain, club que per concentrar grans figures fa sempre una exhibició de diners impúdica i unes formes poc presentables. Aquest dies, l'emir de Qatar ha estat rebut a Espanya amb els màxims honors que es pot retre a un cap d'estat. Tot i les presses pel tema energètic, el missatge que es llança no resulta gaire adequat. És com si el caràcter democràtic dels governs fos, en política internacional, un tema secundari. No ho hauria de ser.

Susanna Barquín

DE ROSSEGONS

Autonomia

Des que naixem, encetem una llarga cursa per aprendre a ser autònoms en algunes activitats diàries: caminar, menjar, rentar-nos sense ajuda, anar pel carrer, llegir, escriure, comptar. Hi ha una llista de tasques que es consideren bàsiques, i n'hi ha d'altres que, si no ens hi posem, a l'edat que sigui, ens converteixen en dependents, encara que tinguem capacitats per aprendre'n. Cuinar, rentar el bany, rentar la roba, cosir un botó, planxar ens ajudaran a no necessitar algú que ens ho faci. Si sabem cuinar, a més, aprendrem a menjar de manera més saludable, perquè ens agradarà descobrir la quantitat de maneres d'utilitzar les verdures i la fruita, així que hauria de ser un dels aprenentatges bàsics. Canviar una bombeta, penjar un quadre, conduir. La llista és llarga, però no inabastable. Amb temps i una mica de ganes, podem arribar a ser prou autònoms i capaços de saber utilitzar els propis recursos i habilitats per a activitats

de la vida diària. I, mentrestant, trobar altres metes. Des de fa un temps, alguns ajuntaments organitzen tallers per aprendre a fer la declaració de la renda. Benvinguts siguin! perquè, amb la campanya de la renda, la irracionalitat s'eleva a límits inexplicables, amb mites i llegendes inclosos, i l'única manera d'afrontar uns temors que no tenen cap ni peus és aprendre a enfrontar-nos a un formulari on l'únic que hem d'explicar és la nostra vida des del punt de vista dels ingressos i les despeses.

Algun ajuntament també s'ha atrevit amb tallers sobre manteniment del cotxe, que també porta més d'un maldecap a més d'un i més d'una, o sobre com utilitzar un mòbil (no, no es tracta de xerrades sobre l'addicció a les pantalles, sinó sobre com utilitzar el mòbil per demanar hora al metge o com funcionen les aplicacions del banc). Altres, més agosarats, han inclòs en programa títols com *Píntate el toto* ('pinta't la figa'). A

mi em sembla una bona iniciativa, perquè, a banda de la bona acollida que ha tingut entre la població, ha servit per posar sobre el mapa Sòria, més enllà del també existeix, gràcies a les *fake news* i a les denúncies dels que s'escandalitzen per qualsevol cosa relacionada amb els genitals. En tot cas, l'autonomia personal passa per no haver de recórrer a algú en tot allò que puguem fer amb els propis recursos.

Si hagués de fer una tria, diria que la millor iniciativa per l'autonomia personal és la de la persona que va iniciar la campanya "*Soy viejo, no idiota*". Perquè sí, es poden desenvolupar les habilitats personals, i sí, això ens fa menys dependents d'algú en el dia a dia, però, sincerament, no conec ningú que sigui totalment autònom, per molt que s'hi escarrassi.

Ximple és qui fa ximpleries, deia la mare de Forrest Gump, i la més gran de totes és posar les condicions perquè algú senti que és ximple.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Sergi Portela

Quan ensopegar amb una pedra pot salvar-te la vida

El llenguatge secret de les pedres es planteja com una faula amb tocs d'espiritualitat oriental –realment, molt al gust de l'editorial– que presenta com a conclusions morals i didàctiques que totes les accions que fem tenen una conseqüència, en siguem conscients o no; que no paga la pena entomar les coses amb mal caràcter, i també –potser la més important– que les coses a primera vista insignificants poden tenir un sentit o un pes importantíssim en les nostres vides.

I tot plegat es pot extreure d'un text molt breu de Victoria Pérez Escrivá que s'amplia de manera encisadora amb les il·lustracions d'Ester Garcia, que copsa el missatge universal del text i ens introdueix en un univers que té molt de teatret, en un temps i un espai eteri més aviat atemporal.

Ester Garcia, amb punta seca i una gamma de colors apagada i reflexionada, genera un món on els personatges es mouen hieràtics, reforçant la idea d'espectacle quasi de ninots dintre d'un escenari. És realment bonic veure com ha construït un món que s'adapta tan bé a la sensibilitat del text, amb sobrietat formal i al mateix temps virtuosis-

me en la utilització de les eines. Ens podria recordar, o podem dir que el dibuix s'ancora, en la il·lustració més clàssica i figurativa dels països de l'est.

Un però, que crec que repeteixo a cada crítica: la contínua proliferació de vegetació semblant a l'obra de molts artistes. Parlo d'aquestes plantes que són totes semblants, amb fulles que apareixen aquí i allà, que trobem tant a la selva amazònica com al bosc mediterrani, per aportar profunditat o omplir buits.

Per exemple, què fa una boga de fulla estreta enmig d'un bosc com aquest?

Així i tot, l'obra d'Ester Garcia és excel·lent, a parer meu. L'artista dota la pedra d'unes propietats fantàstiques, amb un punt daurat que fa que el lector dubti de si és or, una pedra, un ou o una llavor...

La metàfora de la pedra com a generadora de vida i moviment està servida. Per a uns personatges és d'allò més insignificant, per a d'altres és tot un tresor, i altres ni en coneixen l'existència.

Per a nosaltres és totes les coses a la vegada i, com a bona faula, és un aprenentatge que podem adaptar a la nostra vida.

EL LLENGUATGE SECRET DE LES PEDRES

Autora: Victoria Pérez Escrivá

Il·lustradora: Ester García

Editorial: Thule

Edat: primers lectors

Nombre de pàgines: 32

Pere Martí i Bertran

Més que un amor del segle XXI

La primera novel·la de la mataronina Laura Gonzalvo (1978) és, sense dubtes, un merescut "XI Premi Carlemany per al foment de la lectura", convocat pel govern d'Andorra i "votat per noies i nois d'entre 14 i 16 anys", com diu la contraportada del llibre. He volgut destacar la intervenció del jurat juvenil, perquè estic segur que la novel·la atraparà, i de quina manera, els lectors a partir de 14 anys, cosa que no vol dir que no ho faci amb de qualsevol edat. I ho farà, fonamentalment entre els joves, perquè l'argument es pot resumir en una història d'amor clàssica, que podem qualificar de juvenil, ja que quan els protagonistes comencen la relació i es van enamorant l'un de l'altra, tenen uns 16 o 17 anys, i d'aparentment impossible (tot i que també hi escauria l'adjectiu de tràgica), ja que el Guim, un cop fets els 18 anys fa realitat el seu somni de tenir la primera "moto grossa", amb la qual té un accident, i justament sense anar acompanyat de la Clara, l'altra protagonista i narradora de la història, sinó d'una altra companya, la Xènia Boldú, i queda tetraplègic. A partir d'aquí tot es complica, sobretot per al Guim, és clar, per

molt que la seva força de voluntat i les ganes de viure li facin fer progressos que sobten a tothom, però també per a la família i per a la Clara, que continua enamorada del Guim, per molt que tothom, pares inclosos, li digui que és una bogeria, cosa que sovint també es diu ella mateixa, al llarg de "sis anys de trauma" (p. 329). L'argument, les vivències, els costums i les relacions entre els joves atraparan els lectors joves, com he dit, però també hi ajudaran, el registre lingüístic, la narració en primera persona, l'estructura capítular que va alternant el punt de vista de la Clara amb el del Guim, l'ús de recursos literaris molt propers i assequibles als joves (comparacions, metàfores, repeticions...), les ganes de viure dels protagonistes, amb tocs d'humor i tot, malgrat la duresa de molts moments... Tot embolcallarà el jove lector i el farà gaudir d'un món que podria ben ser el seu. Però, com he apuntat, el lector adult, el que vagi més enllà d'aquesta història d'un amor tràgic del segle XXI, també valorarà i gaudirà d'una versemblança molt aconseguida en tot i, sobretot, de la voluntat de l'autora, ben reeixida a parer meu, de fer literatura. No us la perdueu.

LA LLISTA DE LES COSES IMPOSSIBLES

Autora: Laura Gonzalvo

Editorial: Columna

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2022

Nombre de pàgines: 348

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

225

 CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Coneixeu les llistes de Spotify del Consorci per a la Normalització Lingüística?

El Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL), conscient de les immenses possibilitats que obre la música per conèixer la llengua, i de la riquesa artística del país, ofereix un nombre més que considerable de llistes de Spotify, en continu creixement i evolució.

Qualitat musical i llengua catalana hi van de bracet, i n'hi ha per a tots els gustos: sobre històries i costums, per escoltar mentre se sua la cansalada al gimnàs, per relaxar-se, amb poemes cantats, per anar de festa, dedicades al 8-M, per fer dissabte, per sortir de ruta amb la canalla...

També se n'han creat de tots els estils musicals, per triar i remenar: punk i hardcore; rock català; música electrònica; ska, reggae i ritmes

jamaicans; rap, hip-hop i trap; hardcore, heavy i metal, i blues i R&B.

A l'hora de fer servir les llistes per treballar-les als cursos de català, val la pena fixar-se en les següents: Poemes cantats; Cant, cante, canti, canto..., i Comencem. Aquesta darrera enceta una sèrie de llistes que agruparan cançons senzilles, adreçades especialment als estudiants de cursos bàsics i elementals. La primera que s'ha publicat, Comencem, està pensada per al bàsic 1, per a les persones que s'inicien en la llengua.

Si encara no les coneixeu, us convidem a escoltar-les i a fer-vos-en seguidors! I si formeu part d'un grup de música, us podeu adreçar al CPNL, que accepta suggeriments per entrar a formar part d'alguna de les llistes.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS PITJORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

L'infern a casa

Hi ha moments en la vida que sempre recordarem on i de quina manera els hem viscut. La primera Copa d'Europa del Barça, els atemptats a les Torres Bessones de Nova York o la declaració exprés d'independència de Catalunya els tenim a la memòria, però també les nostres circumstàncies en aquelles dates. Per molts catalans també ho és la tarda del 17 d'agost de 2017, probablement la data en què el nom del nostre poble va quedar marcada per sempre a causa d'una cèl·lula terrorista originada a Ripoll per un imam vinculat amb el servei d'intel·ligència de l'Estat espanyol.

Aquell dia, com gairebé sempre, estava treballant i escoltant la ràdio alhora, a Sant Joan de les Abadesses. En arribar a Ripoll, on ja se sabia que els autors de l'atropellament de les Rambles hi tenien el seu domicili, un control policial vigilava la plaça del Corral i tots els vehicles que hi passàvem. En arribar a casa vaig anar a buscar la càmera de fotos per treure algun testimoni gràfic per enviar-lo a la redacció de Vic. A mesura que passaven les hores i els dies es va anar sabent més detalls de tot plegat. Ripoll es va convertir en un dels epicentres mundials de la informació d'aquell estiu, i els vilatans anàvem pel món com si una bola de demolició s'hagués estampat contra la nostra rutinària realitat. No em vull ni imaginar com ho devien viure els familiars de les víctimes, ni tampoc els dels nois radicalitzats.

Viure de tan de prop els dies posteriors als atemptats en van distorsionar l'assimilació dels fets, fins i tot trobant-me dins de la perifèria periodística. Afortunadament, periodistes com Anna Teixidor han fet des d'aleshores una tasca d'investigació que la premsa local no ha tingut la paciència o els recursos per realitzar. La reportera de TV3, autora del llibre *Sense por de morir*, ha estat en contacte amb l'entorn social més proper als nois de la cèl·lula, n'ha compilat i cronificat els fets i ha compost un relat que s'acosta de manera fidedigna a allò que va passar. Ara fa unes setmanes Netflix va estrenar el documental dividit en tres parts anomenat *800 metros*, la distància que va recórrer la furgoneta conduïda per Younnes mentre atropellava vianants que passejaven per la principal artèria turística de la capital catalana. Teixidor és l'ànima d'una minisèrie que s'aprofita de tota la feina feta prèviament per ella mateixa, i que serveix per entendre molts detalls que sovint han quedat camuflats darrere de la magnitud de la tragèdia.

Atemptats a Barcelona i Cambrils perpetrats per joves ripollesos.
Dijous 17 d'agost de 2017

MÚSICA

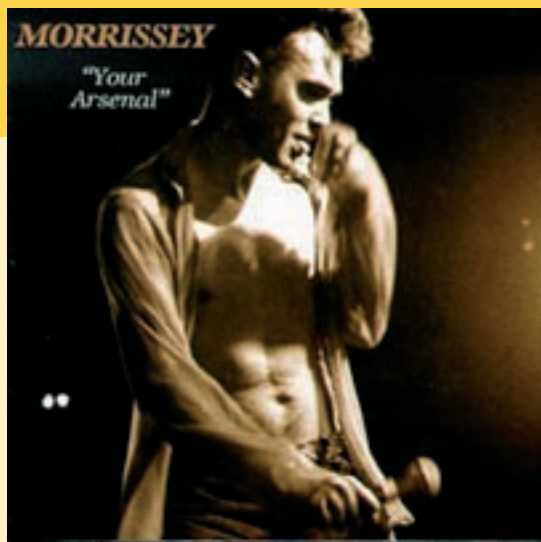
EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

MORRISSEY 'Your Arsenal'

Reprise / Sire, 1992

Cinc anys després de la separació de The Smiths, un dels grans grups dels vuitanta del segle passat, el seu cantant, colíder i lletrista, Morrissey, gravava el seu tercer disc, aquest *Your Arsenal*, segurament el millor dels 14 que ha publicat fins ara. Una barreja de *glam rock* i *rockabilly* amb les guitarres d'Alain Whyte i Boz Boorer a 100 per hora. Tot plegat sona molt semblant a The Smiths però més revolucionats i amb una certa grandiloqüència que aquí hi queda molt bé. Hi té molt a veure el productor Mick Ronson, un gran guitarrista que podem trobar en àlbums de gent com David Bowie, Lou Reed o Ian Hunter i que a l'hora de produir discos s'hi lluïa. La cançó que obre el disc, la rapidíssima "You're Gonna Need Someone on Your Side", ja et deixa clavat, però n'hi ha molt més: la intimidadora "We'll Let You Know", l'alegre "Certain People I Know", el toc de gòspel de "I Know It's Gonna Happen

Someday" o la romàntica "Tomorrow" són totes excel·lents. I com sempre, les lletres de Morrissey en molts moments són poesia pura, amb temes que van des de les emocions personals, l'amor o la melancolia fins a les qüestions socials més candents sobre les quals tant li agrada opinar Morrissey. Des d'aquest *Your Arsenal* el cantant ha gravat uns quants discos més molt bons, però cap de tan potent i furiós com aquest. Imprescindible en qualsevol discoteca.

NOTES

Aquest juny torna el Sónar, que creix cap a les Illes

Pel juny torna la falç al puny i, finalment, després de dos anys d'absència, també tornarà el Sónar. El festival, a més, creix però no ho farà amb la vista posada a Madrid (us sona el Primavera Sound?) sinó que en una aposta en clau de Països Catalans el que farà és fer parada també a l'illa de Mallorca. El gruix del festival, però, serà a Barcelona entre el 16 i el 18 de juny amb el seu format prepanidèmic habitual, amb concerts a la Fira Montjuïc i dues nits a la Fira Gran Via. En total, s'han programat 116 actuacions a 12 escenaris diferents. Alguns dels artistes que passaran pel Sónar seran Maria Arnal i Marcel Bagés (que estrenaran *Hiperutopia* acompanyats del Cor de Noies de l'Orfeó Català), Tarta Relena (que estrenaran un nou format amb 16 veus en directe), Nathy Peluso, C. Tangana o

The Chemical Brothers, que al costat del francès The Blaze seran alguns dels principals reclams internacionals del festival. Tampoc hi faltaran artistes de renom de l'escena electrònica com Folamour, Reiner Zonneveld, The Blessed Madonna i ANNA, entre d'altres. I per als amants de l'electrònica més *freak*, el debut al festival de Samantha Hudson amb *Liquidació total por cierre*. També hi haurà un concert de "músika festa" amb el Niño de Elche, Ylia i Banda "La Valenciana" amb 50 músics a dalt de l'escenari. Pel que fa a la versió mallorquina del Sónar, es farà durant tres vespres d'estiu (16 de juliol, 6 d'agost i 3 de setembre) a l'antic Aquapark de Calvià.

EL TEST Manel Bartrons

Primer instrument que vas tocar? El piano. Més tard, el saxòfon i després, la guitarra. **Primer grup del qual vas formar part?** Quintissano, a Prats de Lluçanès (actualment Houseleschamps de Barcelona). **Primer bolo en directe?** A la festa major de Prats de Lluçanès el 1993. **Primer disc que et vas comprar?** *I Will Play The Blues for You*, d'Albert King. **Quants discos tens?** Actualment ho tinc tot a Spotify, però també tinc uns 300 CD. **Salva'n tres.** *Even in The Quietest Moments*, de Supertramp; *Brothers in Arms*, de Dire Straits, i l'homònim d'Elton John. **Un concert (com a públic) per recordar.** Coldplay XY al Palau Sant Jordi de Barcelona.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

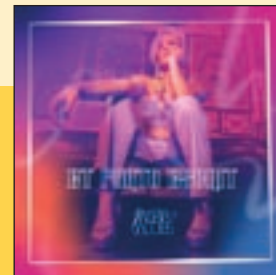
MIONA
'Vaivén'

Segon disc en solitari de la cantautora de Cantonigròs Mariona Vilar, coneguda al món de la música com a Miona. En aquesta segona entrega, ha creat 10 peces que canten a l'amor propi, la calma i la natura amb una factura orgànica, pura i atemporal que s'allunya de la majoria de propostes de cançó d'autor actuals. La producció artística, a més, ha anat a càrrec d'un tàndem de patums osonenques curiosos format per Jordi Casadesús i Ferran Orriols (Nyandú), que s'ha implicat de ple en el projecte fins al punt que acompanyarà Miona en directe. Un tresor.

DOCTOR PRATS
'Pel cantó bo'

Fa quatre anys ja del *Venim de lluny*, un disc que va consolidar els vallesans Doctor Prats a la primera divisió de la música festiva nacional. I aquest retorn, fet sense presses ni urgències, serveix per comprovar que la banda ha madurat i ha ampliat el seu espectre estilístic. Així, a part de música llatina, reggae, pop i la típica balada (*Quan et faci falta*), ara fins i tot flirtegen amb el hard rock (*Rockstar*). Sense perdre les arrels, Doctor Prats fan un clar pas endavant amb 12 peces que de ben segur aquest estiu s'escoltaran a moltes festes majors.

MARIA JACOBS
'Et porto escrit'

A part de la Mariona d'*Eufòria*, a Valls ja fa uns quants anys que hi brilla una altra veu: la de Maria Jacobs. *Et porto escrit* és ja el seu tercer disc i hi sona des de funk fins a rock, electrònica i algunes balades. Les 11 cançons són totes en català i hi parla d'amors, desamors, de l'empoderament de la dona i també de salut mental. Al CD s'hi poden escoltar també les veus de Kelly Isaiah (Koers) i Dave Zulueta. L'àlbum acaba amb *He crescut*, una cançó acústica gravada només amb veu i guitarra amb una lletra on apareixen els títols de la resta de talls del disc.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

L'HIVERN DE LES CRIPTOMONEDES

Hi ha festes esbojarrades que acaben en ressaques, els consegüents penediments i les promeses, sovint incomplertes amb el temps, que no hi haurà repeticions de comportament. La festa del bitcoin, i altres criptomonedes, té un efecte anàleg. Tot era eufòria quan, el novembre de l'any passat, el valor tocava màxims, amb 70.000 dòlars de cotització. Però l'eufòria ha donat pas a la resaca: la setmana passada va arribar a 26.000 dòlars, que encara és una xifra molt alta, però que haurà deixat molts inversors amb mal de cap i altes dosis de penediment. Els 200.000 milions de dòlars que es van volatilitzar en una sola jornada arran de les caigudes de cotització de criptomonedes com bitcoin, terra, luna, etherium i tantes altres.

Es van volatilitzar entre d'altres motius perquè, al contrari que altres valors que cotitzen, rere una criptomoneda no hi ha res més que una llarga inscripció de processos informàtics. No hi ha els actius que pugui aportar una empresa ni cap primera matèria. Només hi ha una xarxa d'ordinadors fent operacions informàtiques i els preus que estiguin disposats a assumir compradors i venedors en cada moment. També hi ha un conjunt de coristes que en van cantant les excel·lències intentant igualar el volum dels que en canten els perills.

Com que cançó més cançó és igual a soroll, convé situar-se davant d'alguns fets que, almenys en aparença, són certs. El bitcoin, que va aparèixer el 2009 com a fruit de la difusió tecnològica que en va fer una persona o grup de persones amb el pseudònim de Satoshi Nakamoto, s'ha revaloritzat de manera inqüestionable. La història de bitcoin, història petita, té una primera fita el 22 de maig de 2010, aviat farà 12 anys, quan un estudiant va decidir pagar-se el sopar amb aquesta moneda. Un sopar modest: dues pizzes per les quals va pagar 10.000 bicoins. Aleshores, 10.000 bitcoins eren uns 30 dòlars. 12 anys després, i tot i la caiguda de valor de les últimes setmanes, aquelles mateixes pizzes li haurien costat 290 milions de dòlars.

Una de les coses que ensenya aquesta

transacció és que el bitcoin, com a moneda de canvi, encara hauria de millorar. Un valor de canvi estable és aquell pel qual tant el que es desprèn d'aquell valor com el que el rep estan aproximadament d'acord que és el preu que té un determinat producte o servei. Un cafè ha tingut un valor força més estable en aquests 12 anys. I fins i tot la llum.

Aquesta inestabilitat ha desconcertat analistes. Perquè un cop consolidada una tendència alcista, l'evolució de muntanya russa feia impossible predir quin camí seguiria aquesta moneda. S'imposava una línia de consens. Fins que no es demostrí el contrari, les criptomonedes no són un producte d'estalvi, sinó d'inversió. I en una inversió, el primer que s'ha de saber és que es pot guanyar o perdre.

El bitcoin i la resta de criptomonedes han tingut moments de pujades i de baixades al llarg de la seva trajectòria, però aquesta vegada la caiguda, molt intensa, sembla ser diferent. Ho és per causes diverses. La primera és que els suposats mecanismes de protecció, que eren les anomenades *stablecoin*, que sobre el paper anaven conservant el valor perquè estaven referenciades amb el dòlar, van caure també de cotització. Van demostrar no ser tan estables com pretén indicar el seu nom. Si cau

la criptomoneda que se suposa que és estable, què no passarà amb la que explícitament es defineix com a inestable? Als inversors que es van fer aquesta pregunta els va entrar una mena de vertigen, van vendre el que van poder i com que hi havia poca gent disposada a comprar van haver de vendre a preus més baixos.

En paral·lel, alguns dels vehicles d'inversió més convencionals estan evolucionant en positiu. Les mesures que estan prenent els governs per protegir-se de les elevades taxes d'inflació, com la pujada dels tipus d'interès o les rendibilitats dels bons públics, ofereixen millors garanties per a aquests inversors espantats. Com explica molt gràficament un text de la BBC sobre la situació que s'està produint, quan el context econòmic és favorable, l'argot financer assenyalava que els inversors tenen fam de risc i gosen de menjar plats exòtics. Però quan la situació es torça, busquen desesperadament menús tradicionals. [Si se'm permet la gracieta, es vendrien per un plat de lleties...] Aquest és el punt actual.

En aquest context convé assenyalat que la irracionalitat marca tant la compra per impuls com la venda per pànic. I és temerari assenyalat les bondats d'un valor suportat en el no-res quan puja

a cor què vols i com les maldats quan el mateix valor s'estavella. Hi ha exagerats que estan aprofitant el moment per assegurar que el criptomercat ja té el seu Lehmann Brothers. El que més probablement estigui passant és que en un mercat tan nou com aquest hi hagi ajustos que semblen terratrèmols, moments en els quals la terra es mou abruptament i provoca destrucció, però segueix sent la terra. El que pot ser positiu, en aquest cas, és que les criptomonedes siguin preses com el que són: una inversió (i de risc, convindria afegir). De moment, arriba un període de criptohivern, en el qual probablement encara es veuran més descensos de preu. En un entorn econòmic tan volàtil com les mateixes criptomonedes, és massa agosarat fer més pronòstics. Paraula de criptoescèptic.

INDICADORS

Moderació de l'IPC

L'índex de preus de consum (IPC) va retrocedir a l'abril un punt i mig després que al març fregués els dos dígitos, fins al 9,5%, i es va situar en el 8%, segons informa l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Amb tot, les dades continuen en punts molt elevats. Des que es calculen per territoris de l'Estat (any 2002) és encara la segona xifra més alta de la sèrie, només superada pel mes precedent.

Impuls exportador

Les exportacions catalanes van augmentar un 14% en el primer trimestre de l'any, respecte al mateix període del 2021, segons dades del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. Les vendes catalanes a l'estranger van suposar el 24,4% del total del conjunt de l'Estat. Respecte al primer trimestre del 2019, quan encara no hi havia pandèmia, l'augment a Catalunya és del 21,7%.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Arthur Rambo'

De Laurent Cantet

La xarxa enverinada

El francès Laurent Cantet reflexiona sobre l'odi a les xarxes i els límits de la llibertat d'expressió a partir d'un cas real al trepidant i enèrgic film *Arthur Rambo*. Aquest film, que va competir al passat Festival de Cinema de Sant Sebastià, aborda la polèmica causada pels missatges d'odi expressats a través de Twitter i l'impacte que van tenir en la vida del jove escriptor magrebí Mehdi Meklat. Meklat va fer servir el seu avatar, que responia a l'aliè *Arthur Rambo*, per escopir homofòbia i racisme de forma provocadora i gratuïta.

El director de films lligats sovint a la realitat, com els emblemàtics títols *Recursos humanos* (1999) o *El empleo del tiempo* (2001), recupera un dels seus protagonistes del film *La classe* (2008), Rabah Nait Oufella, per interpretar el protagonista d'*Arthur Rambo*, Karim D., un escriptor de moda que es troba en la cresta de l'onada i a qui, sobtadament, li comencen a rebotar a la cara els seus propis missatges d'odi quan es destapa que ell s'amaga rere el compte anònim "Arthur Rambo".

El film s'apunta al motiu de l'ascens i caiguda d'un antiheroi en l'època del ressò mediàtic de les xarxes, una mica semblant al que li passava al protagonista d'*Un héros*, de l'iranià Asghar Farhadi. Forjat en els marges de la societat, alimentat per l'odi social dels desposseïts dels barris perifèrics, la *banlieue*, just en el moment en què Karim D. coneix l'èxit popular, començarà el seu pitjor malson. Quan Karim D. es disposa a assaborir el seu triomf, la seva editorial començarà a dubtar i a cedir davant la pressió ambiental que s'ha generat a partir de la revelació de la seva identitat rere un alter ego que escopia tuits difamatoris i ofensius. Com un efecte bumerang, una onada de rebuig social es gira en contra seu. Cantet exposa els fets sense prendre massa partit, des de la distància, sense carregar les tintes, sense excusar-lo de la seva reprovable conducta, ni apuntar-se al seu linxament. Cantet, mesurat, equilibrat, dona pas sempre al debat, obrint el tema a totes les aproximacions possibles. Una nova i rica proposta d'un cineasta compromès amb el seu temps.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Òpera a Granollers amb 'Rigoletto' de Verdi

'Rigoletto', de Giuseppe Verdi. Cor Amics de l'Òpera de Sabadell i Orquestra Simfònica del Vallès. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 22 de maig, 18h.

El Teatre Auditori de Granollers tanca la temporada d'òpera amb aquesta obra composta per Giuseppe Verdi i que va iniciar la trilogia que el faria definitivament popular. L'òpera es va estrenar al Teatre de la Fenice l'11 de març de 1851 i des del primer moment va tenir un gran èxit.

Osona en Dansa, a L'Atlàntida

Osona en Dansa: 'Seed'. Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida, Vic. Diumenge, 22 de maig, 18.00h.

Deu escoles de dansa de la comarca s'apleguen de nou, sota el paraigua d'Osona en dansa, per celebrar el Dia Internacional de la Dansa amb un nou muntatge col·lectiu. Porta per títol *Seed* i està inspirat en l'espera, els teatres, les sobretaules, les conversos i tot allò que pugui passar en una cadira.

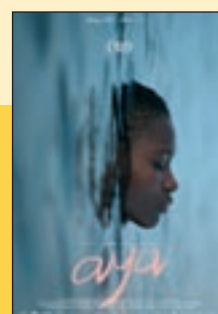
CINECLUB

'La ruleta de la fortuna i la fantasia'

Japó, 2021. Dir.: Ryūsuke Hamaguchi. VO en japonès amb subtítols. Dividida en tres actes, *La ruleta de la fortuna i la fantasia* ens presenta un repertori de personatges femenins que dibuixen tres històries fruit de les seves eleccions, els seus anhels i també els seus errors. Totes tenen punts en comú i també les seves desviacions: un triangle d'amor inesperat, una trampa de seducció que no surt tan bé com s'esperava i un retrobament que s'acaba convertint en un malentès. L'atzar suposa una peça fonamental en l'esdevenir dels tres relats, que es couen a foc lent, amb elegància i senzillesa.

CINECLUB VIC
24 de maig de 2022
20h
Espai ETC

'Aya'

França, 2021. Simon Coulibaly. Documental. L'Aya va néixer i va créixer a l'illa de Lahou, a uns cinquanta quilòmetres d'Abiyán, a Costa d'Ivori. Viu amb la seva mare i el seu germà petit, al ritme d'un mar que a poc a poc es menja la terra. La platja desapareix a causa de l'escalfament global provocat pels països del nord. El nivell de l'aigua va pujant a poc a poc i obliga els habitants de l'illa a abandonar la seva terra. De la ciutat que van conèixer els seus grans només en queden engrunes. El relat iniciàtic de l'Aya i el seu primer amor, un híbrid entre la realitat i la ficció que denuncia els efectes del canvi climàtic.

AC GRANOLLERS
24 de maig de 2022
19h
Cinema Edison

CINEMES

EL ARMA DEL ENGAÑO

Regne Unit 2021. Dir. John Madden. Amb Colin Firth i Matthew Macfadyen. **Drama.** Any 1943, en plena II Guerra Mundial. Les forces aliades estan decidides a llançar un assalt definitiu a Europa. Però s'enfronten a un desafiament important: protegir durant la invasió les seves tropes de la potència de foc alemanya, i així evitar una possible massacre. Dos brillants oficials d'intel·ligència, Ewen Montagu i Charles Cholmondeley, són els encarregats d'establir l'estratègia de desinformació més inspirada i improbable de la guerra... Una història inspirada en fets reals basada en un *best-seller* de Ben Macintyre.

EL HOMBRE DEL NORTE

EUA 2022. Dir. Robert Eggers. Amb Alexander Skarsgard i Nicole Kidman.

Drama. A Islàndia, en ple segle X, un príncep nòrdic busca venjança per la mort del seu pare costi el que costi.

EL MILAGRO DEL PADRE STU

EUA 2021. Dir. Rosalind Ross. Amb Mark Wahlberg, Teresa Ruiz i Mel Gibson. **Drama.** Quan una lesió posa fi a la seva carrera com a boxador, Stuart Long es trasllada a Los Angeles somiant a triomfar. Mentre es guanya la vida com a dependent d'un supermercat, coneix la Carmen, una professora catòlica que sembla immune al seu encant de noi dolent. Decidit a conquerir-la, l'agnòstic comença a anar a l'església per impressionar-la. Però en sobreviure a un terrible accident de moto, es pregunta si pot utilitzar la seva segona oportunitat per ajudar altres persones a trobar el seu camí. Això el fa adonar-se que està destinat a ser un sacerdot catòlic. Malgrat una devastadora crisi de salut i l'escepticisme de les autoritats eclesiàstiques i dels seus distanciats pares, Stu

persegueix la seva vocació amb valor i compassió, inspirant no sols els seus afins sinó innombrables persones pel camí.

EL SASTRE DE LA MAFIA

EUA 2022. Dir. Graham Moore. Amb Mark Rylance i Zoey Deutch. **Drama.** Chicago, 1956. Leonard és un sastre anglès que confeccionava vestits en la mundialment famosa Savile Row de Londres. Després d'una tragèdia personal acaba a Chicago, treballant en una petita sastreria en una zona difícil de la ciutat on fa roba elegant per a les úniques persones al seu voltant que poden pagar-la: una família de gàngsters. Aquesta família de mafiosos intentarà aprofitar-se de la naturalesa gentil i complaent de Leonard, que al costat de la seva assistenta Mable es veurà implicat amb la màfia d'una manera cada vegada més greu.

ESPEJO, ESPEJO

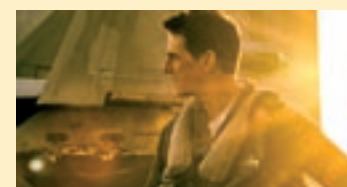
Espanya 2022. Dir. Marc Crehuet. Amb Santi Millán i Natalia de Molina. **Comèdia.** Quatre empleats d'una oficina es preparen per a la celebració dels 50 anys de l'empresa mentre intenten resoldre uns problemes. Álvaro, Cristina, Paula i Alberto són quatre persones en crisi que treballen a la mateixa empresa de cosmètica. Lluiten pel que volen mentre s'enfronten als seus propis reflexos davant el mirall. Ambició, por, amor i traïció es barregen en una història sobre la identitat. A vegades el teu pitjor enemic ets tu mateix.

OJOS DE FUEGO

EUA 2022. Dir. Keith Thomas. Amb Ryan Kiera Armstrong, Zac Efron i Sydney Lemmon. **Terror.** Andy i Vicky porten més de deu anys escapant en un intent desesperat per amagar

la seva filla Charlie de mans d'una sinistra agència nord-americana obstinada a aprofitar el seu increïble do per convertir el foc en una arma de destrucció massiva. Pel·lícula inspirada en la novel·la homònima de Stephen King.

TOP GUN: MAVERICK

EUA 2022. Dir. Joseph Kosinski. Amb Tom Cruise i Miles Teller. **Acció.** Després de més de 30 anys de servei com un dels millors aviadors de l'Armada, Pete *Mavericks* Mitchel es troba on sempre va voler estar, superant els límits com un valent pilot de proves i esquivant l'ascens de rang, que no el deixaria volar i el deixaria a terra. Quan està entrenant un grup de graduats de Top Gun per a una missió especialitzada, Maverick es troba allà amb el tinent Bradley Bradshaw, el fill del seu difunt amic Goose. Seqüela de *Top Gun*.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Arde Notre Dame	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-
RIBES DE FRESE		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Alcarràs	-	19.00	18.00	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Doctor Strange: en el (...)	-	18.00	19.30	-
	La ciudad perdida	-	20.30	17.00	21.00
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Espai ETC	La ruleta de la fortuna i (...) (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Di., dt. i dc.	Dijous
Sucre	Espejo, espejo	20.40 i 22.30	17.50, 19.30, 21.05 i 22.45	17.55 i 20.25	17.40 i 20.05
	El sastre de la mafia	18.15, 20.30 i 22.35	12.00 (dg.), 16.10, 18.15, 20.30 i 22.35	17.50, 19.50 i 21.50	17.50, 19.50 i 21.50
	Top Gun: Maverick (VOSE)	-	-	-	21.50
	El sastre de la mafia (VOSE)	-	-	22.00	-
	Top Gun: Maverick	-	-	-	17.45, 19.15, 20.30 i 21.45
	El arma del engaño	19.55 i 22.25	17.25, 19.55 i 22.25	18.30 i 21.40	18.45 i 21.30
	El milagro del padre Stu	17.45 i 20.05	17.50 i 20.10	19.15	18.30
	Ojos de fuego	20.35 i 22.25	15.40, 20.15 i 22.25	19.35	19.50
	Doctor Strange: en el (...)	18.30, 21.15 i 22.15	11.30, 15.45, 18.30, 21.15 i 22.15	18.50 i 21.30	18.50 i 21.30
	Doctor Strange: en el (...) (3D)	17.50	12.00 (dg.) i 15.15	-	-
	Downtown Abbey: una nueva era	20.05 i 22.25	19.50 i 22.35	18.55 i 21.40	-
	Dog. Un viaje salvaje	18.00	18.10	-	-
	Alcarràs (cat.)	17.45, 20.00 i 22.35	11.50 (dg.), 15.30, 17.45, 20.00 i 22.25	17.45, 20.00 i 21.30	17.35 i 21.20
	El hombre del norte	17.55	11.20 (dg.) i 15.35	21.35	21.40
	Animales Fantásticos: los (...)	-	11.45 (dg.)	-	-
	Sonic 2. La película	17.50	11.40 (ds.), 11.55 (dg.), 15.10 i 17.35	18.10	17.40
Los tipos malos	-	11.30 (dg.) i 15.30	-	-	

En Sergi i l'Abel, el tàndem perfecte en robots tallagespa

TOTS ELS JARDINS ES MEREIXEN UN ROBOT TALLAGESPA

VICREU

Som jardineria intel·ligent
PAE d'Osona · Mas de la Mora 12F · Vic
T 93 889 33 52 · @vicreu · vicreu.net